

TEMA NOVEMBRE 2013

El Senyor és l'únic Immortal

I la seva casa, una llum inassolible.

A Ell ningú no l'ha vist mai ni és capaç de veure.

(1 Tm 6,16)

La 1a accepció del diccionari per "imatge" és: "cosa que en representa una altra". La idea de representació és la que preval a l'Antic Testament.

La 2a és: "aparença visible d'un objecte o persona imitada pel dibuix, el gravat, la pintura, l'escultura". És la que tenim per més comuna. Majoritàriament es simbolitzen els déus com éssers humans amb propietats extraordinàries.

Com a déu s'entén un ésser superior, immortal i espiritual al qui se li atribueixen poders i facultats extraordinàries. Les primeres manifestacions d'aquesta convicció són del paleolític superior (35.000 aC). Les formulacions religioses s'estructuren al voltant de la creença d'un sol déu (monoteisme o "religions del llibre": la Bíblia i l'Alcorà) o en diversos (politeisme). La paraula "déu" és masculina.

Hi ha creences que no el permeten representar en una imatge, essent com és una entitat incorpòria. I els iconoclastes (*eikón* = imatge i *klaos* = jo trencó) arriben a destruir les imatges i perseguir a qui les venera.

Des de l'inici del món els déus han representat, cristal·litzat i manifestat el que per a les comunitats humanes era allò sagrat, és a dir, l'essencial, l'intocable. Transcendeix les necessitats, els desitjos, les aspiracions dels homes, depassant la seva condició, els límits en les seves accions.

Més enllà de qualsevol formulació gràfica o mental la humanitat té una intuïció de Déu.

Un sol Déu, diferents imatges

Dos exemples de politeisme: en el món clàssic el mont Olimp, residència de dotze déus amb Zeus al capdavant i en l'actualitat a l'Índia el déu Brahma, tingut per incommensurable, el creador del cel i senyor de l'horitzó. El que està per damunt i més enllà de tota devoció i culte.

L'home imatge de Déu (a la Bíblia)

Déu creà l'home a imatge seva, a imatge de Déu el creà: els creà home i dona. (Gn 1, 26-27)

Aquests versets proclamen l'ésser humà com a extremadament proper al seu creador, certificant que l'home participa de la llum divina, amb la seva intel·ligència creadora i el seu amor. El fa capaç de noves fites, essent la màxima fita Jesucrist, "imatge del Déu invisible, "empremta" del mateix ésser diví.

La imatge de Déu en les tres religions monoteistes

Cristianisme, judaisme i islam comparteixen que hi ha un sol Déu. En el judaisme es manifesta a poc a

poc el llarg de l'AT, en l'islam es revela del tot i per sempre en l'Alcorà, i en el Cristianisme la Paraula definitiva de Déu és Jesucrist.

A Déu ningú no l'ha vist mai. En el Nou Testament Jesucrist és la imatge de la divinitat invisible, la plenitud de l'AT. L'Antic Testament mostra l'evolució de la imatge Déu en el decurs dels segles. Així, al Sinaí, Déu es mostra a Moisès amb llamps i trons, i al profeta Elies (1Re 19), 500 anys després, apareix com un murmuri suau. A l'exili, Israel va aprendre que Déu no espera ofrenes ni sacrificis al Temple, sinó que vol un cor pur i sincer.

L'Islam anomena Al·là (*al-lah* = Déu) el seu déu únic de noranta-nou maneres (*al-asmà* = els noms més bells) que són epítets referits a les seves qualitats. Però la seva revelació a Mahoma registrada en el llibre sagrat, ja està fixada, i no es pot modificar, interpretar o actualitzar.

La recerca d'una imatge de Déu

"Déu, m'és feixuga,
Constant, immensa falta d'ortografia.
M'avergonyeixo,
Perquè, si goso escriure'l,
No sé de lletra".

Salvador Espriu

Les preguntes:

1. Quina imatge tinc de Déu?
2. Fins a quin punt n'acceptes una percepció comuna?
3. Com ha evolucionat la teva imatge de Déu?
4. Quins canvis aprecies en la imatge de Déu en l'Antic Testament?
5. Quina imatge de Déu t'agrada més de les que apareixen a la Bíblia?
6. Quina imatge de Déu ens ha transmès Jesús?